

*Μέλη των σχημάτων ΕΑΑΚ Πάτρας

Το καλοκαίρι του ΟΧΙ αποτέλεσε έτσι κι αλλιώς την εκρηκτική συμπύκνωση των αντιθέσεων του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού. Ειδικότερα όμως για τη νεολαία (στην οποία τα ποσοστά ήταν εντυπωσιακά), φάνηκε η δυναμική ενός κομματιού που κατά τα άλλα έμοιαζε να παραμένει σιωπηλό όλο το προηγούμενο διάστημα της κρίσης. Η χρονική και πολιτική απόσταση από το φοιτητικό κίνημα του '06-'07, καθώς και από το Δεκέμβρη του 2008, έδειχναν μια σχετική υπαναχώρηση της διεκδικητικότητας του νεολαιίστικου κινήματος και μια επικράτηση των τάσεων επιβιωτισμού. Τα πρώτα δείγματα με την έναρξη της ακαδημαϊκής χρονιάς διαψεύδουν αυτή την εικόνα και φανερώνουν μια αντιστροφή του κλίματος, που φέρνει τη νεολαία ξανά στο προσκήνιο. Από τον ένα μήνα που είναι κατειλημμένες οι σχολές του Ρεθύμνου, μέχρι τη μαζικότητα των συνελεύσεων για πιο επιμέρους ζητήματα και τις κινητοποιήσεις στα σχολεία, αντιλαμβανόμαστε τη δυνατότητα που ανοίγεται στη νεολαία να αποτελέσει το πρώτο αλλά και καθοριστικό ανάχωμα στη εφαρμογή του τρίτου μνημονίου, τη νοσηματοδότηση του ΟΧΙ μέχρι τέλους.

Ωστόσο, η παραπάνω δυνατότητα δεν πρέπει να αποτελεί μόνο κινηματίστικη ρητορεία αλλά και προοπτική νίκης. Δηλαδή, δεν αρκεί να αγωνίζεσαι (πόσο μάλλον απλά να το λες), αλλά πρέπει να μπορείς και να νικάς, ειδικά στο κομμάτι της φοιτητικής νεολαίας, οπου είναι πιο άμεσες οι διεκδικήσεις (σε σχέση για παράδειγμα με τη νεολαία της εργασιακής περιπλάνησης). Υπό αυτή την έννοια, χρειαζόμαστε δομές παρέμβασης που να εγγυώνται και την αυτοτέλεια ανά κοινωνικό χώρο αλλά και τον πανελλαδικό συντονισμό. Δηλαδή **θέλουμε** ανοικτά, δημοκρατικά σχήματα, τα οποία θα μπορούν να επεξεργάζονται κατευθύνσεις που δεν θα φαντασιώνονται αιτήματα, αλλά θα περιγράφουν σαφές σχέδιο πάλης και νίκης του φοιτητικού κινήματος. Μπορεί αυτό να γίνει με απλή επίκληση στην αριστερά; Κατά τη γνώμη μας όχι. Για δύο λόγους: πρώτον, γιατί η αριστερά σε αυτή τη φάση στην ελληνική κοινωνία εκφράζεται με όρους ήττας και δεύτερον, γιατί ακόμη και μια απλή συμπόρευση της αριστεράς δεν θα ήταν αρκετή. Χρειάζεται μια δικτύωση που θα καταφέρνει και να βάζει άμεσα καθήκοντα σε σχέση με τη βελτίωση των συνθηκών φοίτησης και να δίνει προοπτική και συνοχή στο φοιτητικό κίνημα και όλο αυτό να μπορεί να εμπνέει ευρύτερα τη νεολαία και το λαϊκό κίνημα. Χρειάζονται δηλαδή σχήματα-κοινωνικά οχήματα, σχήματα που κόντρα στο μοντέλο της παραταξιοποίησης θα προτάσσουν μια διαφορετική λειτουργία, η οποία έχει δείξει ότι πετυχαίνει στους φοιτητικούς συλλόγους, στους εργασιακούς χώρους, στην αυτοδιοίκηση.

Για εμάς, αυτό το ρόλο στο χώρο του παν/μιου τον παίζουν τα σχήματα της ΕΑΑΚ, σαφώς παράλληλα με την αναγκαιότητα διεύρυνσης και θετικής υπέρβασής τους. Η κοινωνική βάση των ΕΑΑΚ, ο πυρήνας της λογικής στην οποία στρατεύουν, η αντίληψη ότι για εμάς αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της συγκρότησής μας ακόμη και το λάθος, η πίστη ότι μόνο με την ανάδραση με τους συλλόγους μπορούμε να επιτύχουμε τη ριζοσπαστικοποίηση ακόμα και των ίδιων μας των αγωνιστών, συνθέτουν μια φυσιογνωμία και μια κουλτούρα η οποία μπορεί να περιγράψει γραμμή μαζών και ταυτόχρονα μια εναλλακτική αριστερή στράτευση για τη νεολαία. Αυτό που μεταξύ μας λέμε, ότι τα σχήματα αποτέλεσαν το πιο επιτυχημένο πείραμα για την αριστερά στο ελληνικό πανεπιστήμιο, είναι πια κοινή αποδοχή και συνταγή για το μέλλον. Πείραμα, γιατί την περίοδο συγκρότησής τους, ξεκίνησε η συνεύρεση αγωνιστών και ρευμάτων με τελείως διαφορετικές καταβολές και πετυχημένο, γιατί αυτή η 25χρονη πορεία τους εγγυήθηκε και την αποδοχή από ευρεία ακροατήρια με σημαντικές παρακαταθήκες.

Εδώ και καιρό τα σχήματα βιώνουν κρίση στο εσωτερικό τους, ταυτόχρονα με την κρίση των συλλόγων.

Οι λόγοι είναι πολλοί και δεν είναι και σκοπός του παρόντος κειμένου να αναφερθούν, όμως αν κάνει κάποιος ξεκομμένα κριτική για την κρίση της αριστεράς χωρίς να τη βλέπει σε αλληλεπίδραση με την προσπάθεια διάλυσης του φοιτητικού συνδικαλισμού, την αποπολιτικοποίηση των συλλόγων, τις τάσεις απομονωτισμού στη νεολαία της κρίσης κ.ο.κ. θα κάνει λειψή κριτική. Αντίστοιχα, αν θεωρήσει ότι για την επίλυση των παραπάνω χρειάζεται απλά «συσπείρωση» της αριστεράς θα κάνει λογικό και πολιτικό άλμα. Σε σχέση λοιπόν με το κομμάτι της συμπόρευσης της φοιτητικής αριστεράς, εμείς λέμε ότι αν αυτό γίνεται ελλείπει πολιτικού σχεδίου, θα είναι μια διαδικασία που πιο πολύ θα αποσυγκροτήσει τους συλλόγους, παρά θα τους βοηθήσει. Χρειάζεται όντως υπέρβαση της παρούσας συγκρότησης των ΕΑΑΚ, όμως αυτό θα γίνει ισχυροποιώντας τους ίδιους τους συλλόγους. Πίσω απ αυτό δεν χωράνε διαφορετικές αναγνώσεις, δεν χωράει ούτε το «πρώτα το κίνημα και μετά βλέπουμε» αλλά ούτε και το αντίστροφο, ως εξήγηση για την απραξία!.

Με αφορμή λοιπόν την εκδήλωση «για την ανασύνθεση και τη συμπόρευση της φοιτητικής αριστεράς» όπου διοργανώνουν ΑΡΔΙΝ, «αγωνιστές των ΕΑΑΚ» και ΑΡΕΝ στην Πάτρα, θεωρούμε ότι τέτοιου είδους κουβέντες αν γίνουν απουσία της κουβέντας για τους φοιτητικούς συλλόγους, θα είναι ή μειοψηφικής απεύθυνσης ή σε λάθος κατεύθυνση ή και τα δύο! **Δεν μας λείπει αυτή τη στιγμή μια δομή ψευδούς ενοποίησης της αριστεράς στο όνομα του κινήματος (που θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε από τα πάνω συζητήσεις και σε συγκρότηση παραταξιακής λογικής), μας λείπει το κίνημα όπου θα καταστήσει την διαδικασία ενοποίησης φυσική και αναγκαία εξέλιξη. Δεν μας λείπει η ανασύνθεση της αριστεράς γενικώς, μας λείπει η ανασύνθεση των πρακτικών εκείνων που θα αναβαθμίσουν και τους όρους κουβέντας στην αριστερά.** Και όλα αυτά δεν είναι αποφυγή του ερωτήματος, αντιθέτως, τα ΕΑΑΚ Αθήνας σε πρόσφατη ανακοίνωσή τους (στην οποία συμφωνούμε) αναφέρουν ρητά: «Τα ΕΑΑΚ θα πρέπει το επόμενο διάστημα να προβούν σε ανοιχτό κάλεσμα κοινής αγωνιστικής δράσης στη βάση των παραπάνω κατευθύνσεων σε όλες τις αριστερές αγωνιστικές δυνάμεις των σχολών. Τα ΕΑΑΚ είναι και θα είναι σχήματα ανοιχτά σε δυνάμεις που αποδεσμεύονται από το ρεφορμισμό και σε άλλες αριστερές ριζοσπαστικές δυνάμεις. Πολλώ δε μάλλον τα σχήματα της ΕΑΑΚ, ως σχήματα που κινούνται όλα αυτά τα χρόνια σε αντιανταρθερωτική κατεύθυνση, κόντρα στην κίνηση του κράτους, τα κυβερνητικά επιτελεία, το καθηγητικό κατεστημένο, απέναντι στις αντιλαϊκές πολιτικές των Μνημονίων και της ΕΕ, σε αντισυνδιαχειριστική και ριζοσπαστική κατεύθυνση, είναι εκείνο το κομμάτι που οφείλει να συσπειρώσει και να εγκολπώσει το δυναμικό συντρόφων που ήδη κινούνται στην ίδια κατεύθυνση (όπως είναι το ΑΡΔΙΝ) και να επιχειρήσει να συντονιστεί, να διεμβολίσει και να μετατοπίσει τα κομμάτια της Αριστεράς που αποσχίζονται από την αφήγηση του ευρωμονόδρομου (βλ. ΑΡΕΝ) και άλλες προφανώς πολιτικές δυνάμεις που ενστερνίζονται τις παραπάνω κατευθύνσεις και αμφισβητούν το δόγμα ΤΙΝΑ, με σκοπό τα ΕΑΑΚ να λειτουργήσουν ως πόλος έλξης για κάθε αριστερόστροφη αναζήτηση στο εσωτερικό των συλλόγων υλοποιώντας συγκεκριμένη μεθοδολογία όπως πρωτοβουλίες για ζητήματα και επίδικα σχολών, το βάθεμα της συζήτησης για την ευρύτερη πολιτική συγκυρία και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση με σκοπό μία περαιτέρω πολιτική σύγκλιση.»

Στο φόντο του τρίτου μνημονίου, η συνθήκη που διαγράφεται για τη νεολαία θα είναι ασφυκτική αν όλοι δεν δούμε αποφασιστικά τον εαυτό μας ως κομμάτι της διεξόδου. Τα ΕΑΑΚ, όχι ως μαρκίζα, αλλά ως φυσιολογία θα πρέπει να είναι μπροστά σ αυτή τη διαδικασία. Τα σχήματα κοινωνικού χώρου, που δουλεύουν για τους συλλόγους, που αποτελούν εργαστήρια παραγωγής γραμμής και όχι ιμάντες μεταβίβασης αυτής, δεν φοβούνται τίποτα από αυτή τη διαδικασία, αντιθέτως την επιδιώκουν και την επιζητούν. Σ' αυτή την πορεία όλοι οι φοιτητές και όλες οι οργανωμένες αντιλήψεις της αριστεράς έχουν να προσφέρουν. Καλούμε όλα τα σχήματα να προχωρήσουν σε ανοικτές διαδικασίες και στην άμεση διεξαγωγή πανελλαδικού συντονιστικού για τη συζήτηση του αναγκαίου αντιανταρθερωτικού, αντικυβερνητικού, αντιΕΕ πλαισίου, για τη μαζικοποίηση των γενικών συνελεύσεων, για τη συγκρότηση και όξυνση του φοιτητικού κινήματος.

Αξιοποιώντας το παρελθόν μας, τολμάμε να αφήσουμε τον κακό εαυτό μας πίσω

και να αντικρύσουμε με θάρρος το νέο είδωλό μας στον καθρέφτη.

Φώτης Ζαγουρτζής, ΜΑ.ΦΟΙ.Α.-ΕΑΑΚ στο Μαθηματικό

Αργύρης Ζούβελος, ΚΡΟΥΣΗ-ΕΑΑΚ στο Φυσικό

Μανταλένα Μπόρα, ΡΩΓΜΗ-ΕΑΑΚ στην Επ.Υλ.

Πένη Μπουντόλου, ΜΑ.ΦΟΙ.Α.-ΕΑΑΚ στο Μαθηματικό

Άρτεμις Τσιρογιάννη, ΚΑΤΑΛΥΣΗ-ΕΑΑΚ στο Χημικό

Έλενα Σπέντζα, ΑΝΑΤΡΟΠΗ-ΕΑΑΚ στη Φιλολογία

Μπέττυ Φραγκαλιώτη, ΚΡΟΥΣΗ-ΕΑΑΚ στο Φυσικό